
WHAT WE
LEAVE
UNSEEN

PARÇEYA DUYEM

DERWAZE 8

Tiştê ku Em Nedîtî Dihêlin

Pirsek heye ku dereng tê.

Gelek derengtir ji ya ku em xeyal dikin.

Dema ku em ciwan in, em ji jiyanê dipirsin ka em ê bikaribin çi bi dest bixin.

Dema ku em mezin in, em dipirsin ka em ê bikaribin çi biparêzin.

Tenê piştî gelek salan em dest pê dikin ku tiştekî cuda ji xwe bipirsin.

Dê çi bimîne dema ku em êdî ne li vir bin?

Ev pirsek e ku kêm caran bi dengekî bilind tê gotin.

Belkî ji ber ku me nerihet dike.

Belkî ji ber ku me neçar dike ku em ji dema niha wêdetir binêrin.

Belkî ji ber ku kes hez nake bi nebûna xwe re rû bi rû bimîne.

Û dîsa jî ew tê.

Her tim.

Zû an dereng, ew tê.

Demeke dirêj ez difikirîm ku mîrat tiştekî xuya ye.

Berhemek.

Pargîdaniyek.

Xaniyek.

Pirtûkek.

Encamek.

Tiştek ku mirov bikaribe bi tiliyê nîşan bide û nas bike.

Paşê demê rastiyeke kûrtir nîşanî min da.

Tiştên herî girîng ên ku em dihêlin nayên dîtin.

Ew di lîsteyan de xuya nakin.

Ew nakevin bîlançoyan.

Ew di statîstîkan de cih nagirin.

Û dîsa jî ew hîn dijîn.

Min mirov nas kirine ku qet pirtûkek nenivîsandiye û jiyana dehan kesan guhertiye.

Mirovên ku qet rêberiya rêxistinên mezin nekiriye û li ser malbatên tevahî şopeke nejêbirî hiştiye.

Mirovên ku dê di tu ansîklopediyê de cih negirin û dîsa jî, bi encamên kirinên xwe, hebûna xwe didomînin.

Vê vedîtinê awayê ku ez li serkeftinê dinêrim guherand.

Çimkî serkeftin hez dike ku were dîtin.

Mîrata rastîn, berevajî, pir caran di siyê de dixebite.

Em li dê û bavên xwe bifikirin.

Li mamosteyên xwe.

Li hin kesên ku me tenê çend mehan nas kirin û karîbûn bi dehsalan bandorê li me bikin.

Gelek ji wan qet ne haydar in ji bandora ku wan li me kiriye.

Ew axivîn.

Ew tevgeriyan.

Ew jiyan.

Û tiştek ma.

Tiştek ku îro jî didome.

Ev beşa nedîtî ya dîroka mirovahiyê ye.

Ya herî mezin.

Ya ku herî kêm tê vegotin.

Ya herî bihêz.

Bi derbasbûna salan re min dest pê kir ku bi awayekî din li hilbijartinên xwe binêrim.

Min êdî tenê ji xwe nedipirsî:

“Ez çi ava dikim?”

Min ji xwe dipirsî:

“Ez çi vediguhêzim?”

Cudahî nazik e.

Lê her tiştî diguherîne.

Avakirin bi dema niha ve girêdayî ye.

Veguhastin bi pêşerojê ve girêdayî ye.

Û kesên ku em nikarin nas bikin her tim li pêşerojê rûdinin.

Zarok.

Nevî.

Xwendevan.

Heval.

Biyanî.

Mirovên ku rojekê dê bi tiştekî ku me li pey xwe hiştiye re têkevin têkiliyê.

Ew ê nizanibin em kî bûn.

Ew ê hemû hûrgiliyan nizanibin.

Lê ew ê encamekê bistînin.

Û ew encam dê li şûna me biaxive.

Di jiyana xwe ya pîşeyî de min dît ku proje çêdibûn û ji holê radibûn.

Pargîdanî mezin dibûn û diguherîn.

Bazar vediguherîn.

Teknolojî kevn dibûn.

Her tiştê ku mayînde xuya dikir, xwe demkî nîşan da.

Di destpêkê de vê rastiyê ez nerihet kirim.

Paşê min dest pê kir ku wê azadker bibînim.

Çimkî wê ez neçar kirim ku li cihekî din li tiştê ku bi rastî dom dike bigerim.

Û tiştê ku dom dike hema hema tu carî ne ew e ku em xwediyê wî ne.

Ew ew e ku em derbasî yên din dikin.

Hevokek.

Prensîpek.

Nimûneyek.

Tevgerek.

Awayekî hebûnê.

Tiştê ku em vediguhêzin rêwîtiya xwe didomîne, dema ku em êdî ne li wir bin ku hevrêtiya wê bikin jî.

Gelek caran hatiye serê min ku di gotinên an jî tevgerên kesên din de, perçeyên mirovên ku êdî ne li wir bûn ji nû ve bibînim.

Awayekî fikirînê.

Hestiyariyek.

Awayekî îroniyê.

Dersek.

Di wan kêliyan de min tiştek fêm kir.

Mirov bi tevahî winda nabin.

Beşek ji wan hîn jî di nav dinyayê de diçe û tê.

Ne wek bîranîn.

Wek bandor.

Û belkî ev şêweya herî rastîn a mayîndebûnê ye.

Bi temen re, hêdî hêdî, em êdî bi xuyabûna mîrata xwe re eleqedar nabin.

Em bêtir bala xwe didin kalîteya wê.

Ne girîng e ka ew çiqas mezin e.

Girîng ew e ka ew çiqas rast e.

Rastiyeke piçûk a ku bi dilpakî hatiye veguhastin dikare ji avahiyeke mezin a ku ji bo xwenîşandanê hatiye çêkirin dirêjtir bijî.

Dîrok tijî mînakên vê yekê ye.

Berhemên abîdeyî hildiweşin.

Prensîp rêwîtiya xwe didomînin.

Avahî diguherin.

Nirx sax dimînin.

Ji ber vê yekê îro ez her têkiliyê wek cureyekî tovreşandinê dihesibînim.

Em tu carî nizanin ka bi rastî dê çi şîn bibe.

Em tu carî nizanin ka kîjan gotin dê bimîne.

Kîjan tevger dê bikeve bîra mirovan.

Kîjan nimûne dê were teqlîdkirin.

Em tenê dikarin bi resenî tevbigerin.

Û bihêlin ku dem karê mayî bike.

Li dawiya jiyanê, ez bawer dikim ku hindik kes hejmara tam a serkeftinan tînin bîra xwe.

Hindik kes encamên bi hûrgilî tînin bîra xwe.

Hindik kes unvanan tînin bîra xwe.

Lê gelek kes tînin bîra xwe ka yên din çawa bi wan re tevgeriyan.

Ew çawa hatin pêşwazîkirin.

Rêz çawa li wan hate girtin.

Ji wan çawa hate hezkirin.

Ev mîrata nedîtî ye.

Ya ku di wêneyan de xuya nake.

Ya ku çepik jê re nayên lêdan.

Ya ku li balkişandinê nagere.

Û dîsa jî ew beşa ku herî dirêj didome ye.

Îro dema ku ez li paş dinêrim, ez fêm dikim ku jiyanek ne tenê bi tiştê ku pêk tîne tê pîvan.

Ew bi tiştê ku di yên din de hîn dijî jî tê pîvan.

Di ramanên ku me veguhastine de.

Di mirovên ku me alîkariya wan kiriye de.

Di rûmeta ku me parastiye de.

Di baweriya ku me afirandiye de.

Di wêrekiya ku me şiyar kiriye de.

Hemû tiştên nedîtî.

Hemû tiştên rastîn.

Belkî ji hemûyan rastîntir.

Çimkî dema ku dem hema hema her tişt bi xwe re biribe, tiştê ku xuya nake dê bimîne.

Tiştê ku me nedîtî hiştiye.